

NETTI Mannerheim

Marsalkka Mannerheimin veljenpojanpojantytarestä kasvoi utelias maailmankansalainen ja bisnesnainen. Jenny Mannerheim luotsaa Each x Other -muotimerkkiään ja pyörittää Nuke-galleriaansa Pariisissa. Mutta kohta hän haluaisi vetäytyä luontoon ja hankkia lapsen.

TEKSTI Pihla Hintikka KUVAT Veikko Kähkönen

S

OIKEALLA sohvapöydällä lepää keller-
tynyt *Paris Match* -lehti joulukuulta 1939.
Kannessa komeilee Carl Gustaf Emil
Mannerheim. Vieressä on valokuvakirja
marsalkan 1900-luvun alun Aasian-mat-
koilta sekä laseja, joiden alla olevaa
hopeista tarjontia koristaa Mannerheimin
sukuvaakuna.

Muotisuunnittelija ja art director Jenny
Mannerheim, 36, kaataa laseihin Eviania.
Marsalkka Mannerheimin veljenpojan-
pojantytärellä on jalassaan mustat piikki-
korkonilkkurit. Pitkää, hoikkaa vartta peittävät mustat nah-
kahousut, valkoinen toppi ja musta jakku, kaikki Jennyn ja
hänen yhtiökumppaninsa Ilan Delouis'n Each x Other
-vaatemerkiltä.

Pari vuotta sitten perustettu Each x Other on noussut
pariisilaisen ja kansainvälisen muotiväen tietoisuuteen
nopeasti. Sen eteen Jenny ja Ilan ovat paiskineet töitä.
Vuodessa ilmestyy neljä mallistoa. Lisäksi tuotannossa on
capsule-mallistoja, joita eri taiteilijat kustomoivat merkin
perusmallistoista. Jennyn ja Ilanin muotimaailman kontak-
tit ovat myös auttaneet menestyksen tiellä. Kun he esittele-
vät uuden mallistonsa, paikalle voi odottaa merkittäviä
muotivaikuttajia, stailisteja ja ostajia ympäri maailmaa.

XXXXXXXXXXXXX
XXXXXXXXXXXXX
XXXXXXXXXXXXX
XXXXXXXXXXXXX
XXXXXXXXXXXXX

Jenny Mannerheim ja Ilan Delouis perustivat Each x Otherin. JOTAIN KOIRIS-
TA.

Nyt, naputellessaan keskittyneesti tietokoneensa näppäimistöä Jenny näyttää sekä väsyneeltä että tehokkaalta.

”Muotiviikolla on aina niin kiire. Eilen olin Etamin ja Rick Owensin näytöksissä ja illallisilla”, ruotsalainen Jenny kertoo sujuvalla ranskalla ja lisää: ”En yleensä käy muotiviikon kutsuilla, mutta nyt merkin takia yritän.”

Jennyn koti, tyylikäs kolmio, on Pariisin trendikkäässä Marais'n kaupunginosassa. Parin kuukauden ikäinen bostoninterrieri Joy kipittää terassille haistelemaan kukkuruukua. Asunto on täynnä moderneja veistoksia, kirjoja, maalauksia ja grafiikkaa, jotka täyttävät seinät, lattiat, keittiön ja vessan, suunnitellun huolettoman näköisesti.

Moni teos on lahja taiteilijoilta, joiden kanssa Jenny on tehnyt töitä. Hyllyllä on myös sukumuistoja, kuten Johan Sebastian Bachin nuottikirja, josta isoisä Augustin soitti kappaleita pianolla. Nurkassa on pullo Marskin ryyppyä.

”Perhe on toki vaikuttanut minuun. Mannerheimien *air de famille*, tietynlainen samankaltaisuus, on rohkeutta, itsenäisyyttä ja kulttuurista osallistumista. Olemme intohimoista sukua.”

JENNY VIETTI LAPSUUTENSA Danderydin pikkukaupungissa, Tukholmasta pohjoiseen. Hän kasvoi ainoana lapsena kulttuuriryöntekijä-äitinsä Ann-Marie Anderssonin kanssa. Jennyn isän Gustaf Mannerheimin isä oli runoilija Augustin Mannerheim, marsalkka Mannerheimin Johan-veljen poika. Jennyn isä kuoli vain 34-vuotiaana, kuukausi ennen tyttärensä syntymää.

”Isäni oli lääkäri ja valokuvaaja. Hän oli kiinnostunut hengellisyydestä ja itämaisestä lääketieteestä. Hän taisi mennä vähän sekaisin astrologiasta. Hän ei kestänyt paineita. Ajattele nyt, hänenkin nimensä oli Gustaf kuten marsalkan”, Jenny kertoo.

Vaikka Jenny ei koskaan tuntenut isäänsä, hänellä oli aina lämpimät välit isän suvun kanssa. Tarinoita suvusta Jennyille on kertonut erityisesti isoäiti Brita Mannerheim, Augustinin kanssa naimisiin mennyt koulutetun porvariperheen tyttö, joka seurasi aristokraattisen perheen vaihteita tarkkaan. Hänestä tuli myöhemmin ensimmäinen nainen, joka perusti psykiatrisen sairaalan Ruotsiin.

Lapsuudessa Jennystä oli parasta, kun hän pääsi kesällä serkkujensa kanssa isänisän ja -äidin luo Grensholmin linnaan Linköpingin lähelle.

”Kun oli pieni, Mannerheimin suvun Grensholm oli vaikuttava talo. Kylmä ja aristokraattinen, epämurkavia sänkyjä ja puisia huonekaluja. Lapsilla oli oma pöytä, vanhemmilla oma. Mutta minä pidin siitä. Aina tapahtui jotakin, ja väkeä oli paljon. Isovanhemmat pelasivat korttia, ja sunnuntailounaalla koko perhe oli koossa.”

Pienestä pitäen tärkeä osa Jennyn elämää oli taide. Äiti vei hänet Liljevalchs-museoon ja Moderna Museettiin, teatteriin ja tanssiesityksiin. Baletin hän aloitti 2,5-vuotiaana. Kotona katsottiin Truffaut'n ja Godardin elokuvia, ja hyllyt pursusivat kirjoja.

”Olin jo pienenä vaikuttunut ruotsalaisista taidealan naisista, joilla oli graafisesti leikatut hiukset, mustat vaat-

teet ja punaiset huulet. Taidenäyttelyistä muistan leikkisät, abstraktit värit ja muodot. Olin kuulemma rauhallinen lapsi ja rakastin kulttuurin lisäksi ruokaa. Grensholmenissa söin aina niin kuin aikuiset, silliä ja ruusukaalia.”

Kasvatukseen kuului myös kieltenopiskelu. Jennyn äiti puhui ranskaa ja oli ollut Pariisissa au pairina. Mannerheimin suvussa opiskeltiin ranskan lisäksi kaukaisia kieliä, kuten kiinaa, matkusteltiin paljon ja raportoitiin reissuista kuvin ja kirjein. Jenny itse osaa ranskan ja englannin lisäksi espanjaa, latinaa ja venäjää. Äidin kanssa hän matkusti usein Espanjan Torreviejaan, missä Augustinilla ja Britalla oli talo. He matkustivat myös Yhdysvaltoihin, Kreikkaan ja Ranskaan ja kävivät kerran vuodessa Islannissa.

Kun Jennyltä kysyy, miten suurmiehen perintö on vaikuttanut häneen, hän miettii hetken.

”Kun perheessä on vahva persoonallisuus, siitä puhutaan. Henkilöstä tulee muille esikuva, joka osoittaa, ettei mikään ole mahdotonta.”

KUN JENNY OLI vain 18-vuotias, hän muutti Pariisiin opiskelemaan ranskaa ja taidetta. Sieltä hän päätyi New Yorkiin Parsons School of Design -taidekouluun.

”Parsonsissa opin ajattelemaan ja käsitteellistämään. Se on ollut tärkein työkaluni. Täytyy puskea itseään pohdiskelemaan, pyörittelemään ideoita ja tekemään lopulta päätös. Kun tietää, mitä kohti on menossa, se on lopulta helppo toteuttaa.”

Palattuaan Pariisiin Jenny työskenteli vuosina 2002–2007 art directorina muoti- ja taidelehdissä, kuten *Vogue Homme*, *Numéro* ja *Beaux Arts*. Hän oli 18-vuotiaana nainut ranskalaisvalokuvaaja Ronan Merot'n, ja elämä urheilullisen taiteilija-aviomiehen kanssa oli parikymppisenä leppoisaa. He lomailivat ja vaelsivat vuorilla ja maaseudulla.

Jossain vaiheessa Jenny kuitenkin tunsu, miten hänen sisällään alkoi kihistä. Työ muotilehdissä oli mukavaa, mut-

ta hän halusi tehdä töitä sellaisen taiteen kanssa, jolla ei ole rajoja. Ettei tarvitsisi miettiä mainostajia. Hän halusi perustaa paikan, jossa taiteilijalla oli vapaus sanoa, mitä halusi.

Syntyi *Nuke*-taidelehti ja samanniminen galleria, joka toimii yhä Jennyn kodin alakerrassa katutasolla.

”Intuiiota on tärkeä kuunnella. Sitä seurasin myös pari vuotta sitten, kun perustin Each x Otherin Ilanin kanssa.”

Alun perin Jenny tapasi Ilanin siskot kesälomalla Etelä-Ranskassa. Kun siskot kertoivat veljensä vaateprojektista, Jennyä alkoi kiinnostaa.

”Ilan löi ensimmäisellä tapaamisella Pariisissa lähes valmiit suunnitelmat pöytään. Se oli lokakuuta, ja tammi-kuussa esittelimme jo ensimmäisen mallistomme.”

Alkurahoitus tuli kaksikon säästöistä. Itseoppinut muotisuunnittelija Ilan oli jo luonut kaksi omaa merkkiään, Youn ja Faith Connexionin, ja

halusi pitää kiinni tyylistään. Vaatteista tuli tunnanpuhuvia, androgyynejä ja rock-henkisiä. Uuden elementin toi Jenny, joka keksi yhdistää taiteen vaatteisiin. Yhdistelmässä oli jotain ainutlaatuista, johon molemmat uskoivat.

Sillä on päästy pitkälle, muotiviikoille asti.

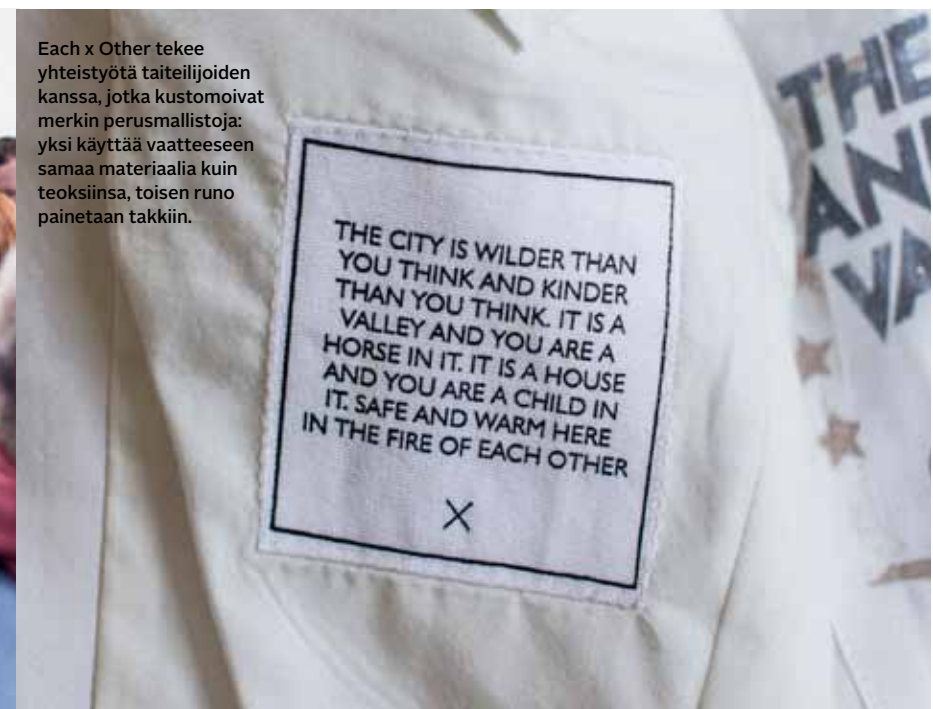
RANSKANKIELINEN puheensorina täyttää rue Commines'n mukulakivisisäpihan. Laseissa on samppanjaa, naisten huulilla punaa. On maanantai-ilta ja Pariisin muotiviikon toiseksi viimeinen päivä.

Jenny ja Ilan vastaanottavat muotiväkeä, toimittajia ja ostajia toimistoonsa, josta on kuoriutunut Art Meets Fashion -tapahtumapaikka. Newyorkilainen dj Mia Moretti soittaa elektromusiikkia napapaidassaan. Seitsemän eri taiteilijan Each x Other -vaatemallistot ovat esillä ympäri alaker-taa. Kamerat välkkyvät, ja pullonkorit pokahtelevat.

Jennyn kaksi vuotta sitten Ilanin kanssa paperille rustaamat korkeat, jopa hullut, tavoitteet ovat toteutumassa. Each x Otherilla on nyt 400 myyntipaikkaa Aasiassa, Venä-

Each x Other tekee yhteistyötä taiteilijoiden kanssa, jotka kustomoivat merkin perusmallistoja: yksi käyttää vaatteeseen samaa materiaalia kuin teoksiinsa, toisen runo painetaan takkiin.

XXXXXXXXXXXXXXXXX
XXXXXXXXXXXXXXXXX
XXXXXXXXXXXXXXXXX
XXXXXXXXXXXXXXXXX
XXXXXXXXXXXXXXXXX

"Olen hyvä esimerkki pohjoismaisesta naisesta. Kuljen omia polkujani."

Harum et faces quam, of-
fictis dolorpo restis abori-
orrore ab idi consequam,
cus quidem ad ut alitati
unducunt, quam ad molo
del maionecum facide pro
beritas nis et, connimo di-
pidel luptaque ped est eos
ditis delignit omniet lau-
tOnecati omnit elit, quas
sus sitae pratia dolupis-
que consequunt hicae con
consectatur?Pora sequo-
diorrhum dolu

XXXXXXXXXXXXXXXXX
XXXXXXXXXXXXXXXXX
XXXXXXXXXXXXXXXXX
XXXXXXXXXXXXXXXXX
XXXXXXXXXXXXXXXXX
XXXXXXXXXXXXXXXXX

jällä, Amerikoissa ja Euroopassa. Helsingissä merkkiä myy Asuna. Each x Otheria voisi verrata vaikka ruotsalaiseen ACNE-merkkiin tai Surface to Airiin menestystensä alussa.

Kesäkuussa merkki valtaa pariisilaisen konseptikauppa Coletten vitriinit pariksi viikoksi, ja syksyllä avautuu ensimmäinen oma konseptikauppa Marais'hin. Siellä paitsi myydään merkin vaatteita pyritetään myös hyvinvointikeskusta, jonka yksityiskohtia Jenny ei vielä suostu paljastamaan.

Jenny luovii vieraiden välissä sulavasti ja juuri kun ehtii aloittaa keskustelun, on jo pakko huikata bonsoir toisaalle. Each x Otherin pressivastaava käy kuiskaamassa Jennyn korvaan aina, kun tärkeä ihminen on tullut paikalle.

Tämä on bisnestä mutta hyvätuulista sellaista.

”OLI HAUSKA ILTA! Vieraat vaikuttivat tyytyväisiltä”, Jenny sanoo pari viikkoa tapahtuman jälkeen.

Hän istuu valkoisella nahkasohvalla toimistonsa yläkerassa. Rekeillä roikkuu Each x Otherin uusinta mallistoa. On mustaa, valkoista ja harmaata. Ikkunan vieressä loistaa taiteilija Robert Montgomeryn *Fire of Each Other* -neonvalorunoteos, jonka sanoista Each x Other sai nimensä.

Jenny pyörittää Nuke-taidelehteä ja saman nimistä galleriaa, joka toimii Jennyn kodin alakerrassa katutasolla.

Jenny on ruskettunut ja näyttää levänneeltä. Hän on juuri palannut viikon reissulta Karibialta, St. Bartsin saarelta. Siellä hän pyörittää Eden Rock -hotellin galleriaa ja järjestää joka toinen kuukausi 15 päivän taiteilijaresidenssin, jonka aikana taiteilija työskentelee paikallisten kanssa.

”Se sopii kauniisti saarelle, jolla ei ole paljon kulttuuri-projekteja. St. Bartsissa lomailee paljon galleristeja, taiteilijoita, valokuvaajia ja toimittajia. Se on kuin ruotsalainen saaristo puumökkeineen mutta ilma on aina täydellinen.”

Jenny perusti gallerian entisen poikaystävänsä kanssa, joka asuu nykyään saarella pysyvästi. Yrittäjänä, toimittajana ja kulttuuriasiantuntijana työskennellyt mies pyöritti 15 vuotta mainos-, viestintä- ja julkaisu-uimistoa Pariisissa.

”Erosimme vastikään seitsemän vuoden jälkeen, mutta olemme yhä ystäviä. Hän on hyvin inspiroiva ja erittäin älykäs ihminen.”

Jennyn elämänkumppanit ovat olleet ranskalaisia ja suhteet pitkiä. Parikymppisenä solmittu avioliitto päättyi seitsemän vuoden jälkeen.

”Olen aina jakanut elämäni jonkun kanssa. Kiinnyn helposti ihmisiin, mutta en ehdi nähdä vaivaa kaikkien eteen, varsinkaan työympäristössä. Siksi joku saattaa ajatella, etten ole mukava.”

Ranskalaiseen työkulttuuriin vaikuttaa Jennyn mielestä se, että ranskalaismiehet on ohjelmoitu imartelemaan naisia, eivätkä he osaa kohdella naisia kaltaisinaan työpaikalla. Jenny on opetellut viestimään miehille, ettei häntä tarvitse kohdella naisena vaan ihmisenä.

”Jenkeissä ei ole tällaista. Siellä nainen voi keskittyä paremmin työhönsä.”

Myös ranskalaiset naiset kilpailevat Jennyn mukaan usein keskenään sen sijaan, että pitäisivät toistensa puolta.

”En halua tuomita, mutta ranskalaisnaiset ovat usein vähän misogyyneisiä. Kun olin *Beaux Arts* -lehdessä hommissa, tein paljon töitä, minulla oli paljon vastuuta ja stressiä. Naiskollegojen oli vaikea hyväksyä, että tienasin yhtä paljon kuin miehet.”

Jenny uskoo, että käytös johtuu ranskalaisesta yhteiskunnasta ja ranskalaistyyttöjen kasvatukselta. Tytöille opetetaan, että jos nainen miellyttää miestä, hän on onnistunut.

”Työpaikalla ei voi olla söpö pikkutyttö, vaan pitää olla vahva nainen. Itse olen hyvä esimerkki pohjoismaisesta naisesta. Kuljen omia polkujani.”

Ja tekee töitä. Arkisin Jenny tapaa taiteilijoita ja ostajia, säätää mallistotuotantoa Ilanin kanssa, suunnittelee tapahtumia sekä hoitaa Nuke-galleriansa näyttelyitä ja ostoja. Each x Otherilla on 18 työntekijää, mutta perustajakaksikko vastaa päätöksistä itse.

”Olemme molemmat kontrollifriikkejä, joten teemme pitkäpäivää. Rakastan työntekoa iltaisin, kun on hiljaista. Lisäksi työpaikat ovat minulle kuin turvapesiä, jotka korvaavat lapsuudesta tutut säännölliset sukutapaamiset.”

Jenny pitää vain yhden vapaapäivän viikossa, yleensä sunnuntain. Hän kutsuu tuttuja taiteilijoita kotiinsa. Silloin keskustellaan, juodaan samppanjaa ja syödään hyvää ruokaa. Joskus illanvietto saattaa jatkua klubilla.

”Ei ehkä uskoisi, mutta rakastan myös olla tekemättä mitään. Joskus vietän puoli päivää Hotel Costesin spassa. Tykkään hieronnasta, purjehduksesta ja juoksemisesta. Olen hyvin on-off-ihminen, minussa on jin ja jang.”

XXXXXXXXXXXXXXXX
XXXXXXXXXXXXXXXX
XXXXXXXXXXXXXXXX
XXXXXXXXXXXXXXXX
XXXXXXXXXXXXXXXX

VASTAKOHTIEN VÄLIMAASTOSSA luoviminen on Jennyille luonnollista, kuten oli myös sotapäällikkö-valokuvaaja marsalkka Mannerheimille tai Jennyn isälle, valokuvaaja-lääkäri Gustaf Mannerheimille.

Marsalkka johti armeijaa mutta oli myös lahjakas valokuvaaja, joka nautti ruoanlaitosta ja matkoista. Jennyn isä taas kuvasi *Man Rayn* inspiroimia henkilökuvia ja oli lääkäri, jota kiehtoivat itämainen lääketiede ja hengellisyys.

Kun Jenny alkaa puhua hengellisyydestä, hän rentoutuu kiireisen bisnesnaisen roolistaan. Hän lopettaa kännykkänsä vilkuilun ja innostuu puhuessaan. Äänestä ja katseesta häviää tietylnlainen varaus.

Käy ilmi, että hän on horoskoopiltaan ”merkityksiä etsivä skorpion” mutta selkeästi taipunut ”nousevan neitsyt-merkkinsä järjestelmällisyyteen ja täydellisyysdentavoiteluun”. Hän otti 19-vuotiaana selkäänsä tatuoinnin planeetasta, ja Nuke-gallerian nimi merkitsee molekyylä, planeetan sydäntä. Each x Other taas muistuttaa yhteistyön energiasta.

”Ei Jeesus sanonut, että pelätäkää Jumalaa, vaan että paratiisi on sisällänne. Kaikki vastaukset ovat itsessämme. Yhdessä energiamme ovat vahvempia kuin yksin.”

Hengellisyydestä Jenny on ollut kiinnostunut niin kauan kuin muistaa. New Yorkissa asuessaan hän kävi joogassa, mutta Pariisissa hän ei ole löytänyt sopivaa ryhmätuntia. Lisäksi Jennya kiehtovat new age -teoriat, mytologiat ja Gaia. Hän kertoo ostaneensa juuri lipun hengellisen new age -guru Deepak Chopran tapahtumaan Pariisiin.

Ei enää yhtään parisuhdedraamaa. Jenny sanoo olevansa sellaiseen liian vanha.

”Ihmisten pitäisi käyttää positiivista psykologiaa arjessaan, sillä uskon, että jokainen luo itse oman todellisuutensa. Jos on negatiivinen, ongelmat tulevat kohti.”

Mutta liian vakavasti elämää ei hänestä saa ottaa.

”Yritän antaa itselleni anteeksi, kun olen negatiivinen. Itselleen täytyy olla kiltti.”

Siksi hän onkin päättänyt, ettei halua enää ainuttakaan parisuhdedraamaa. Hän sanoo olevansa liian vanha ja neitsyt jäädäkseen murehtimaan tuoreinta eroaan. Hän on yksin silloin kun haluaa. Joy-koira pitää seurata, ja onpa uusi orastava parisuhdekin jo kuvioissa.

”Teen paljon töitä itseni kanssa oppiakseni pois parisuhteen robottimaisista reaktioista, kuten omistushalusta, rooleista, mustasukkaisuudesta, valheista ja reviiireistä. Haluan vapautua turhasta ennakkopäätöksistä, ennen kuin heittäydyn uuteen suhteeseen, jotta voin nauttia siitä täysin, harmoniassa toisen kanssa.”

Se vaatii Jennyn mielestä yksinäistä työtä, juoksua ylämäkeen.

”Minun täytyy pakertaa töitä vielä noin vuosi. Sitten Each x Other voisi pyöriä ilman jatkuvaa läsnäoloani, ja voin hankkia lapsia. Ajattelen sitä koko ajan, sillä haluan perheen ja haluan viettää lapsen ensimmäiset vuodet luonnossa, vaikka osaksi Ruotsissa ja St. Bartsissa. Onneksi nykyään voi tehdä lapsia vähän myöhemminkin”, Jenny sanoo ja lisää:

”Eikä minulla ole koskaan ollut normaaliuden doktriinia.”

Onhan hän Mannerheimin sukua. ♦